

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. П'ятниця, 9 травня 1980 року № 57 (2785). Ціна 2 коп.

ВІЧНИЙ ВОГОНЬ ПОДВИГУ

Зупинися, товаришу, стань перед обеліском Невідомому солдатові, схили голову біля Вічного вогню, що полум'яніє на могилі героя. Це він, розвесник таого батька, пройшов тисячі кілометрів фронтових шляхів, пробився крізь доті і дзоти, переміг грізного ворога і приніс у твою оселю щастя. Поклонися, товаришу! З вдячністю, шанобливо. І хай ніколи не згасне вогнище твоєї пам'яті про всіх тих, хто не вернувся в рідний дім з далеких фронтових плацдермів.

Так, радянський народ — це справді великий, героїчний народ. Усе трудове людство переконалося на історичному досвіді в його беззаганному революційному героїзмі. На своєму нелегкому, але славному шляху він виявив небачену самовідданість у мирній творчій праці і неситну стійкість у суворих випробуваннях, з яких найважчим була Велика Вітчизняна війна. Тридцять п'ять років минуло з того часу, коли полум'я везетенської битви, що охопило землю, було погашено. І це зробив воїн Країни Рад, людина зняткового працелюбності, мужності, витривалості, рішучості, душевної щедрості, людина великого обдарування і розуму. Таких було мільйони. Всіх їх згуртувала любов до Батьківщини і ненависть до її ворогів.

Перемогу здобувано ціною багатьох жертв. Але завжди побачив, що вона ознаменувала собою торжество нашої комуністичної справи, нашого ладу, всього того, що безмірно дороге і святе для радянських патріотів. Так, соціалістичний патріотизм був і лишається незвичайним джерелом масового героїзму нашого народу в битвах за честь і незалежність Батьківщини, невтомної боротьби за всебічне зміцнення її економічної та оборонної могутності.

Іван Індик і Архип Маніга, Петро Велигін і Василь Колісниченко, герої підпільної комсомольської організації «Спартак» — це комсомольці, імена яких назічно занесено в списки обласної комсомольської організації. Вони, комсомольці, загинули в запеклій битві з ворогом і пішли в безсмертя, залишивши молодим. І сьогодні ми згадаємо їхні імена — перед сивими ветеранами, що стануть разом з нами біля обеліска. Згадаємо і дамо клятву злочини, а усього бути схожими на них, наших незабутніх героїв.

Готуючись до 35-річчя Перемоги, комсомольські організації області значно посилили свою роботу по військово-патріотичному вихованню молоді. Головна напрямком тут були антиена пропаганда героїчних традицій радянського народу, масове висвітлення історії Великої Вітчизняної війни. І надалі в діяльності комітетів комсомолу це повинно бути першочерговим. Формували у юнаків і дівчат морально-політичеські якості патріотів та інтернаціоналістів і нині лишається найважливішим завданням комітетів комсомолу. Походи «Шляхами батьків», вечори бойової слави, уроки мужності, спортивні змагання на призи пам'яті героїв-земляків — ці заходи, що проводились на місцях у дні підготовки до сьогоднішнього свята, необхідно протинувати повсякчас.

Треба добитись того, щоб кожен юнак, якого ми наздождемо зиряджатимемо в армію, склав залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Щоб він зміг витримати всі важкі випробування, стати справжнім воїном і виконати свій високий, священний обов'язок перед Батьківщиною.

Наша Радянська Армія уособлює бойову міць і героїзм народу. Слава своїми традиціями, вона являє собою прекрасну життєву школу для молоді. Військова служба загартовує наших юнаків, виховує їх у дусі лірності патріотичному обов'язку, соціалістичній Вітчизні, ідеалам миру та інтернаціоналізму. Радянські Збройні сили здобули любов і пошту грудях як надійний страж миру та безпеки народів, котрі будують комунізм. І служили в Радянській Армії—велика честь. Тож кожен юнак з почуттям гордості має стати на зоряному кордоні Вітчизни. Йому Батьківщина доручить грізну зброю. Для того, щоб ціли на нашій землі сади, щоб рясніло пшеничним колосом наше поле, щоб ціла усмішка щасливої матері, яка тримає на руках щасливу дитину. Така місія була й у наших батьків, які передали нам знамено, не зронивши його у вогні війни. І нам те знамено нести далі.

«Наша перемога — це високий рубіж в історії людства. Вона показала велич соціалістичної Вітчизни, показала всесилля комуністичних ідей, дала гідні подиву взірці самовідданості й героїзму — все це справді так, але хай буде мир, бо він дуже потрібний радянським людям, та й усім чесним людям землі». — ці слова Генерального секретаря ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Леонід Ілліч Брежнєв сказав від імені всього радянського народу. Так, у наших буднях і святах — світло Перемоги. І мільйони радянських патріотів, нахненних комуністичною партією, бачать свій обов'язок у тому, щоб ударною працею втілити в життя історичні рішення XXV з'їзду КПРС — нарощувати матеріальні й духовні сили рідної країни, зміцнювати справу миру і соціального прогресу в усьому світі.

Вічний вогонь подвигу полум'яніє біля обеліска, які звали адячні нащадки воїнам-визволителям. І вічна наша пам'ять про тих, хто захистив нашу землю і наше щастя.

Наша перемога — це високий рубіж в історії людства. Вона показала велич соціалістичної Вітчизни, показала всесилля комуністичних ідей, дала гідні подиву взірці самовідданості й героїзму — все це справді так, але хай буде мир, бо він дуже потрібний радянським людям, та й усім чесним людям землі.

Л. І. БРЕЖНЄВ.

СЬОГОДНІ — СВЯТО ПЕРЕМОГИ

Сьогодні вони разом з нами, своїми синами і внуками, пройдуть святковими вулицями. І всі з вдячністю даруватимуть колишнім фронтовикам найкращі весняні квіти. Ми прийдемо з ними до обеліска. І дамо клятву на вірність Вітчизні, на вірність тим ідеалам, за які йшли в бій наші батьки.

Золото орденів на їхніх грудях. Сивина відкрила скроні. А в очах — вогонь молодості. Не старіють ветерани. Вони в наших лавах — ідуть бійцями, як і тоді, в роки війни.

Зі святом вас, дорогі фронтовики! З Днем Перемоги!

КОМІСАРАМ, ПОЛІТРУКАМ

Тут, поблизу старовинного селища Слоб'яносербськ, влітку воєнного 1942-го у важкому бою підняв в атаку стрілецьку роту і загинув як герой її політрук Олександр Горділович Єременко. В минулому батрак, організатор комсомольського осередку на селі, голова колгоспу, комуніст, він — один з бою.

7 травня представники трудових колективів Ворошиловграда, делегації всіх міст і районів області, молодь зібралась тут, на «полі комісара», щоб взяти участь в урочистому відкритті монумента на честь безсмертного подвигу вірних синів партії,

які стали душою Збройних Сил Країни Рад. На трибуні — член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Ради Міністрів УРСР О. П. Ляшко, кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України О. С. Капто, член Військової ради — начальник полігуправління Червонопрапорного Київського військового округу В. Т. Дементьев, члени бюро Ворошиловградського обкому партії, виконком обласної Ради народних депутатів, ветерани війни і праці, передовики і новатори виробництва. Мітинг відкривав перший секретар Ворошиловградського обкому партії Б. Т. Гончаренко. Настає урочиста хвилинка відкриття монумента. О. П. Ляшко перерізає

стрічку. Звучать гімни СРСР і УРСР. Лунають залпи салюта. Погляди присутніх звертаються до відлигтої в бронзі дшаминої фігури політрука, який відображений у момент найвищого піднесення духу, в нестримному пориві кличе бійців в атаку. Саме таким знають його мільйони людей по зробленому фронтовим кореспондентом знімку, що став сюжетною основою для монумента, створеного скульптором за служенням художником Української РСР, лауреатом Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка І. М. Чумаком, архітекторами Т. Г. Довженком, В. О. Тищенко, І. А. Шеховцовим. Перед пам'ятником — стела, на якій золотом сяють слова: «На честь героїчного подвигу

політпрацівників Радянської Армії, які загинули у Великій Вітчизняній війні 1941 — 1945 рр. (Подвиг О. Г. Єременка)».

Сердечну вдячність рідній партії, Центральному Комітету КПРС, особисто Леоніду Іллічу Брежнєву за увічнення пам'яті політпрацівників, воїнів Радянської Армії, що полягли в боях за Батьківщину, турботу про ветеранів війни, за послідовне проведення політики миру в світі, висупаючи на мітингу, син легендарного політрука І. О. Єременко — заступник начальника домобудівного комбінату в Запоріжжі.

З великим піднесенням присутні прийняли вітальне листя Центральному Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Леоніду Іллічу Брежнєву.

ОДНА МИТЬ ВІЙНИ

ШТУРМ

Попереду серед диму і вогню замойоріло червоне полотнище. При підтримці танків та артилерії батальйон пішов на штурм. Про той бій Євплов згадує: «Довелося брати кожен поверх напівзруйнованого будинку, де засіли німці. Кілька годин виснажливого бою і всього десяток - два метрів завойованої території. Та зате якої! Шлях для наступу було відкрито. Берлін упав».

За той пам'ятний бій комбатівці І. Г. Євплову Указом Президії Верховної Ради СРСР від 31 травня 1945 року присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Після війни наш земляк закінчує академію імені М. В. Фрунзе і двадцять років служить в армії на різних командних посадах. 1969 року через стан здоров'я полковник Євплов виїшов у відставку і поселився в Ростові-на-Дону.

Полюбив це гарне місто, особливо Дон. Любить бувати тут ранньої весни і восени. На повні груди вдихає прохолоду ріки, і йому здається, що повернувся роками в рідну Дмитрівку, де так духмяно пахне біла акація. А Дон біжить долиною розмірено, про щось тихо нашіптуючи...

О. РЯБОШАПКА, громадський кореспондент «Молодого комуніста». На знімку: Герой Радянського Союзу І. Г. Євплов.

ЛИСТ АНТИФАШИСТА

Дружба навіки

У роки Великої Вітчизняної війни в Кіровограді діяло 6 диверсійних загонів і 16 груп. Підпільники здійснили 682 великі диверсії, знищили понад 1600 ворожих солдатів і офіцерів. На кінець 1943 року в Кіровоградській підпільно-диверсійній організації було до 700 чоловік, здебільшого комуністи і комсомольці. У складі комсомольсько-молодіжної підпільно-диверсійної групи, яку очолював Віктор Рибалкін, був німецький антифашист унтер-офіцер Отто Сімон. Комсомольці В. Рибалкін, Ю. Голуб, І. Волошенко з допомогою О. Сімона вчинили напад на штаб однієї з німецьких військових частин. Було знищено її командира, п'ятьох офіцерів, десятки солдатів, захоплено і відправлено партизанам у Знамянський ліс чимало зброї та боєприпасів.

Нині Отто Сімон живе в місті Дебельні НДР. В обласному державному архіві зберігається його лист, який він прислав до Кіровограда у зв'язку з днем визволення міста від гітлерівських загарбників. Ось рядки з нього:

ПАМ'ЯТ'Ю СУДЬБА НЕ ОБДЕЛЕНА

Герою Советського Союзу А. Т. БУРКОВСКОМУ.

Телевізійні екрани паню пам'ять не вмещають, іст цих днів сидять ветерани і мальчишки тих далеких лет, лейтенанти без году неделя. Тянется святолюбивий мить. До сих пор в глазах у вас надежда: выстоять — и победить! Выстояли вы и победили... Чуть мерцает голубой экран. Но деждат мальчишки-побратимы на просторах чужадыльных экран. Им не ветать, рассвет не встретить слово, чтобы в бой: за Родину! Вперед! Их недоговоренное слово вам сегодня обжигает рот. Пам'яттю судья не обделила. В твоях квартир экран горит. Ваша память — это наша сила. Продолжайте с нами говорить! Виталий ЦЫПНН.

ЛИСТ МАЙБУТНЬОГО ВОІНА

До нас на уроки мужності приходять колишні фронтовики. З доброю заздрістю ми дивимося на них і намагаємось увисити, якими вони були в молодості. Часом здається, що ці посивілі чоловіки йшли в бій вельнями. А вони звичайні, як і ми. Тільки дуже неспокойними, тремтливими вдалились їхні молоді літа. І в борні загартовувалась їхня воля, і мужності вони зчинили не так, як ми, а відразу — на соневий.

БУДЕМО СХОЖІ!

ліва нашого району від німецько-фашистських загарбників. Думаючи про долі цих людей, ми ще і ще раз переконавалися у тому, що всі вони були сильні однією силою — любов'ю до Вітчизни, вони до кінця виконали свій обов'язок перед нею. Неждовзі и мені доведеться надіти солдатську шинель. І я, як і всі мої ровесники, стараюсь зунк тепер підготувати себе до випробувань. На «відмінно» слав залізі фізичною та військово-технічною підготовкою, став чемпионом обласної ради товариства «Колос» із багатоборства ГПО. Присмню ялось стало, коли колишній воін-фронтовик, прийшовши в тир, сказав: «Ось вибиі ти 94 очка зі ста менликих. Ось пробіг ти стометрівку, як спортсмен-розрядник. Це вже добре для солдата...» Ще сгаратнимсь набути технічної спеціальності, знов і знов тренуватимусь і вчитимусь — у їх, наших наставників, ліи несуть бойові ордени. Щоб хоч трошки бути схожим на них. Щоб зробити для Батьківщини хоч частку того, що зробили вони. А. МУРАХОВСЬКИЙ, учень Долинської середньої школи № 1, чемпіон обласної ради «Колос» з багатоборства ГПО.

ПОМСТА

До 1944-го я був на Ленінградському фронті. Ми не дали пройти ворогові до колени революції -- Ленінграда. Влітку, звинку навить доводилось десятками ряві «купатися» по кілька годин у Неві, Ладозькому озері, не випускаючи з рук зброї. ...Район Борисової гори. На шляху — евакуйовані ленінградці. Голодні, зисенелі. Біля регуляціональника сів маленька дівчинка і плаче. ...Товаришу капітан, це спроти, — каже мені червоноармієць. — Допоможіть їм, а то вони замрзнуть. ...Чого ти влячеш, голубьонко моя? — запитує сирітву. А вона — мов мечем по серцю моему:

УКЛІН ВАМ, ВИЗВОЛИТЕЛІ!

Коли контролера ВТК Кіровоградського заводу кукарських машин Ларису Дитуна приймали кандидатом у член КіРС, вона сказала своїм старшим товаришам: «Працюватиму, звісно, на совість. І в громадській роботі не підведу». Слова свого вона дотримує: Л. Дитуна — агітатор, навчається в університеті марксизму-ленізму. Свій скромний вклад молодта комуністка вирішила зробити на відзнаку 35-річчя Перемоги. Кілька днів тому вона зайшла до редакції і попросила переглянути її статтю. То — замальовки про всіх ветеранів війни, які працюють у цеху разом з Дитуною. Тут же її фотознімки вояцьких літ. На першій сторінці зощита — полуд'яні слова Ю. Фучика: «Якщо в бій моєї батьківщини полетить куля, я стану на її шляху».

Колі він прохоридив цехом, мені, новачку на той час, моя колега сказала: -- Начальник техбіюро. Бесиль Миколайович Пузанов. Сувора й вимоглива людина. Всіх бракоробів викикував. А він зовсім і не суво-

рий. Підйшов до хлопців, про щось розмовляв. Чуо тільки уривки його настанови: -- ... Для солдата спринність — це часом краще від зброї... Але еміти володіти зброєю — то велике діло... Потім мені розповіли, що Василь Миколайович був

снайпером. Під час форсування Дунаю одним із перших переправився через річку, замаскувався і став «прощипати» шлях для тих, хто форсував Дунай потім. Навколо нього реуться снаряди, а він не зелишас світлі засідки. Більше двох десятків фашистів поклав. Колі його контузило, теж не покинув поля бою. «Для снайпера головне — гострий зір, — каже тепер В. М. Пузанов, — і міцна рука». А у контролера Анатолія Панасовича Коропанова були інші плацдарми. Він брав участь в обороні Каказу, потім нищив бандеріські банди в Західній Україні. ... Ніч. У лісі тиша. Раптом біля велетенської смереки появилась дівчина з вузли-

ком у руках. Оглянулася навколо і почала тихо співати. З темряви випірнула поастать дебелого бороданя. Він замугикав той же мотиз. -- Лягай! — вигукнув Коропанов. Цієї ж миті бандит полюснув автоматною чергою і не голос радянського офіцера кинув гранату. Але там уже було, як кажуть, пусте місце. Кілька стрибків — і Коропанов за дубом. А його помічник ударив кулеметною чергою і пересік бандерівця... -- У відкритому бою було легше, — закінчує серю розповіді Анатолій Панасович. -- Там знаш, де ворог. А там, де ховались бундзвіри з тризубцями, смерть підстерігала за кожним рогом. І все ж ми зни-

його грудях негороди — орден Червоної Зірки і дев'ять медалей. Визелється, він під час війни працював у військового училищі. Гостував льотчиків для фронту. Працював без вихідних, спав по кілька годин. Бо щодоби необхідно було проконтролювати 50—60 польотів. 107 льотчиком депутатівку в небо Анатолій Іванович. Сім із них стали Героями Радянського Союзу. 38 років віддав Збройним Силам В. І. Цивільов. І пишастесь тим, що до нашої Перемоги він теж мєе причетність. ... Виходять вони не святкову вулицю. Радісні, щєсливі. І ми, їхні внуки, кажемо їм: — Спасибі вам, дєроті визволителі, за наші сонячні весни. Л. ДИТУНА, контролер ВТК Кіровоградського заводу кукарських машин.

